

הכרזת עצמאות ישראל בשנת 1948 הביאה לפלישה של צבאות ערב במטרה להכחידה בעודה באיבה. שלוש שנים בלבד לאחר הניסיון להשמיד את יהודי א"רופה, ניסו ידידי של חאג' אמין אל-חוסייני, המופתי של ירושלים, שותפו של הצורר הגרמני, להשלים את המלאכה שלא צלחה עד תומה בידי בן בריתו הנאצי, ולחסל את שארית הפליטה. לחימתם העקשנית וחסרת הפשרות בחירוף נפש ובהקרבה עילאית של קומץ יהודים, מעטים מול רבים, מנעה שואה נוספת.

תשע-עשרה שנים מאוחר יותר, ב-1967 חשו מדינות ערב, שהתחמשו בנשק סובייטי לרוב, כי צברו די כוח לנסות שנית ועלו עלינו מכל ארבע רוחות השמים. תכנון צבאי מזהיר ואומץ הלב של הלוחמים הרחיב את משאת ליבם של שכנינו להשמידנו. לא חלפו אלא שש שנים, וב-1973 קמו עלינו מדינות ערב בשלישית. מכיוון שהיו קרובים להשיג את מטרתם אולי יותר מהפעמים הקודמות, ובכל זאת לא עלה הדבר בידם - הבינו כי ממלחמה כוללת לא יצאו נשכרים. פעולות טרור, חבלה והרג של אוכלוסייה אזרחית, ירי רקטות על יישובים, חטיפות וכד', גם הם לא הועילו להבריח את הציונים מאדמתם.

עתה גילו נוסחה חדשה, חכמה ויעילה,

שהממשל הנוכחי המגמגם לא מצא לה עדיין מענה: דה-לגיטימציה של נוכחותנו בנחלות אבותנו. שיטה זו פועלת בינתיים להפליא. הערבים מגייסים למטרתם סוכנים הפועלים בשם זכויות אדם, מוסדות אקדמיים, פוליטיקאים עוינים, אנשי תקשורת, אמנים, ידוענים שונים וכל ארגון שבזכות הכפשתו את ישראל, נודע לעולם על קיומו. המטרה היא לבודדה במרחב הבינלאומי ולהפכה למדינה מצורעת. האמצעים לכך: דמוניזציה של המדינה היהודית, קידום מדיניות של חרם, הסטת השקעות וסנקציות כלכליות, יציאה למאבק משפטי נגד אזרחיה, רתימת ארגונים ובראשם האו"ם לשורה אינסופית של גינויים והרשעות למיניהן, ועוד יד הדמיון נטויה.

לאחרונה הרחיבו את פעולתם נגד אתרים היסטוריים יהודיים. לצורך כך גייסו את ארגון החינוך, המדע והתרבות של האו"ם (אונסק"ו) וזה פרסם חמש החלטות המגנות את ישראל, וביניהן תביעות להוציא מרשימת אתרי המורשת שלה את קבר רחל - שמכונה בהחלטה מסגד 'בילאל בן-ראב'אח', את מערת המכפלה, - המכונה 'זראם אל-איברהימי', ולהפסיק את החפירות באזור הר הבית המסכנות כביכול את מסגד אל-אקצא.

כך, על ידי החלת דה-לגיטימציה לכל

עדות המעניקה הצדקה לקיום העם היהודי בארץ ישראל, לאט ובסבלנות, עקב בצד אגודל, מתכננים הערבים להשיג את מה שלא עלה בידם בכוח הנשק, ובלי לאבד אפילו חייל אחד. הם משוכנעים שעתה גילו את נקודת החולשה, הבטן הרכה, את עקב אכילס של האומה היהודית. ישראל הרשי-מית נאלמת דום. בקול ענות חלושה היא מביעה את סלידתה מהדברים.

מסיבה זו צפיתי בהתרגשות רבה בסרטון קצר על צעירה אמריקנית בעלת יוזמה, ג'וסי קאופמן, הנושאת את דבריה בכל אתר אפשי-רי ומפריכה בנימוקים אינטלקטואליים ורגשיים את כובי הדה-לגיטימציה נגד ישראל. היא ניחנה בכוח רטורי ממדרגה ראשונה, אנגלית עשירה, התלהבות יוצאת מן הכלל, יכולת עמידה לפני קהל, כושר שכנוע רב ואהבת ישראל ללא פשרות. אלה הכישרים הדרושים לנציגי ארגונים יהודיים ולא יהודיים, מוסדות אקדמיים, ממשלתיים ואזרחיים שמשרד החוץ חייב לגייסם מכל קצווי תבל כדי להתמודד בחזית אחידה נגד מגמת הדה-לגיטימציה. הם יתארו בכל פינה בעו"לם, באופן מקצועי וסיסטמטי את המציאות האוטנטית. אילו אנוכי ראש הממשלה, הייתי מתקשר ללא דיחוי אל ג'וסי קאופמן, ומזמנה לשרת בסיירת מטכ"ל של הסברה שתוקם לאלתר במשרד החוץ.